

Een rabbi vroeg aan zijn leerlingen: Wanneer kan je zien dat het dag is geworden? Als je de bomen in het bos kan onderscheiden? Als je een koe van een paard kan onderscheiden? Nee, zei de rabbi, als je in de ogen van de ander je zuster of broeder herkent.

Dan weet je dat de dag begonnen is.

De dag die vaak in de bergen begint met optrekkende wolken, zeker als het 's nachts geregend heeft. En daarmee zitten we midden in het verhaal van vanmorgen.

Jezus werd voor de ogen van zijn leerlingen opgenomen in een wolk. Een wolk die we ook tegenkwamen in het verhaal van Daniël, waar in er iemand die als een mens verschijnt vanuit de wolken. Beide verhalen zijn letterlijk en figuurlijk nogal mistig. En dat is precies ook wat ze willen zijn, mistige, mysterieuze verhalen, die aangeven dat het hier om een mysterie gaat, zoals er in alle verhalen in de bijbel wolken verschijnen als God zich openbaart aan mensen. Een mysterie dat we niet kunnen vastgrijpen, bezitten en daarmee manipuleren, naar onze eigen hand zetten. Het overstijgt ons maar tegelijkertijd wordt het ook heel concreet. Want het gaat om een koninklijke weg die een mens is gegaan en het gaat meteen over onze eigen weg, onze eigen levensweg, die eveneens koninklijk kan zijn.

Wat roept het thema koninklijke weg bij ons op? Bij een koninklijke weg kan je letterlijk denken aan een weg die voor een koning is bedoeld, waar een loper op is uitgelegd, alle obstakels zijn verwijderd. Maar we gebruiken de term koninklijke weg ook voor een manier van doen, van handelen. Je doet het met open vizier, transparant, zonder verborgen agenda, zonder geitenpaadjes te nemen, zonder creatief om te gaan met de waarheid en het heeft in zich dat je iedereen probeert recht te doen. En een manier van handelen waarin het niet om jou gaat, maar om de ander, om de zaak.

In het verhaal van de hemelvaart van Jezus lijken beide betekenissen van een koninklijke weg samen te komen.

Want de weg die Jezus is gegaan kan je met recht koninklijk noemen. En dan niet op de manier waarop veel leiders van landen hun functie invullen, waarin regelmatig de waarheid wordt verdraaid, eigen status en macht in het middelpunt staan en weinig oog is voor kwetsbaren. En dat geldt evengoed voor onze eigen koninkrijkjes die we hebben gesticht, onze bubbels van ons eigen gelijk, waarin we niet altijd oog hebben voor wat ons gedrag voor anderen betekent, waar we geen oor hebben voor wat de ander ons wil vertellen.

In het verhaal van Daniël worden deze koninkrijken voorgesteld als beesten, die anderen verslinden. En temidden tussen onze grote koninkrijken en onze eigen koninkrijkjes gaat Jezus daar zijn weg, volkomen gericht op kwetsbare mensen met een onvoorwaardelijke liefde. Waar hij langs kwam werden mensen weer op de been gezet, letterlijk en figuurlijk, werden mensen die buitengesloten werden in de kring getrokken. Niet als onnavolgbare wonderdoener, maar als leraar en influencer om net zo als hij te doen, omdat daarin de zin en vreugde van het leven ligt. Niet in grenzeloze consumptie, maar in mens voor de ander te zijn.

Maar een weg die stuk liep op de hardheid van onze wereld, op de hardheid van onze koninkrijken en koninkrijkjes, die liefde en compassie verdraait tot misdaad. Jullie hebben dat hier in Buurse op een indrukwekkende manier zichtbaar gemaakt in de Passion. Een Passie, een lijden, een dood dat echter niet het einde betekende, maar uitmondde in het Paas mysterie, dat de leerlingen van Jezus ervoeren.

Want een mysterie is het dat een als misdadiger terechtgestelde Jezus aan hen verscheen, opgestaan was uit de dood. En dat door deze vernederde mens met zijn hemelvaart de grens tussen aarde en hemel werd overbrugd. Wat in de ogen van de omliggende cultuur alleen mogelijk was voor de allergrootsten en sterksten van de wereld, de koningen en keizers, de helden, opgenomen worden in

de godenkring, wordt hier gedaan aan deze als misdadiger terechtgestelde mens, deze in eenzaamheid gestorven weerloze mens, volstrekt zonder betekenis in de toenmalige wereld van macht en grootheid, in onze wereld van macht en grootheid. Deze mens overbrugt de afstand tussen hemel en aarde. Zijn leven overbrugt de afstand tussen hemel en aarde en tilt daarmee ons menselijk bestaan uit boven de willekeur, de zinloosheid, de grauwheid, de mislukkingen, de onmacht, het lijden en de pijn.

De Hemelvaart van Jezus is een getuigenis van de leerlingen van Jezus dat niet de keizer in Rome koning over hen is, niet de machtigen van deze wereld koningen over ons zijn, niet onze zelfgebouwde koninkrijkes, maar een mens die de werkelijke koninklijke weg ging van liefde en compassie. En dat wil ook het nachtelijk visioen van Daniël vertellen, aan mensen toen, zoekend naar hoop en redding in een tijd vol van geweld en onderdrukking, maar evengoed aan mensen nu, zoekend naar houvast en richting, zoekend naar zin en betekenis.

En deze mens onthult daarmee voor een gedeelte het mysterie. In hem wordt zichtbaar wie God is. En tegelijk wordt onze aandacht voor de hemel, voor de wolken weer omgebogen naar de aardse werkelijkheid. Wat staan jullie te staren naar de hemel? Deze Jezus zal op de zelfde manier terugkomen als jullie hem naar de hemel hebben zien gaan. Betekent dat hij vanuit een wolk weer op aarde zal landen of wordt er bedoeld dat hij telkens zichtbaar zal worden als we net als hij ons richten op de ander, de ander die ons nodig heeft, de buurman, de buurvrouw, de vluchteling, de zieke, de zoeker naar zin, de kwetsbare. Terugkerend naar het doek op de voorkant mogen we met dat prachtige perspectief van licht ons richten op de aarde waar gewerkt moet worden, geploegd, gezaaid, geogst om deze wereld tot een koninklijke weg te maken. Het visioen in Daniël eindigt met alle naties en volken, alle talen, die hem dienden. Alsof hemelvaart en Pinksteren op één dag vallen. We verwachten Gods geest die ons op zal tillen. You raise me up en wordt ook onze weg een koninklijke weg.

Amen